

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Halina Kiriło

w sprawie z wniosku P. Spółki z o.o. z siedzibą w W.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych  
z udziałem zainteresowanego P. D.  
o wydanie zaświadczenia,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 maja 2016 r.,  
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego  
z dnia 4 marca 2015 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację P. Spółki z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 sierpnia 2014 r., zmieniającego decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia o podleganiu polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych przez pracownika tymczasowego P. D. w czasie wykonywania w Niemczech pracy na rzecz pracodawcy użytkownika. Stwierdził, że sprawy tego rodzaju obejmują spory o prawa majątkowe, w których obowiązkiem strony jest oznaczenie wartości przedmiotu sporu, i wezwał o to wnoszącego apelację.

W zażaleniu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, argumentując, że sprawa, w której złożył apelację, jest sprawą o podleganie ubezpieczeniu, wymienioną w art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie drugie k.p.c. Wskazał, że art. 370 i 373 k.p.c. należy odczytywać łącznie z art. 130 k.p.c., więc odrzucenie apelacji może nastąpić tylko z powodu braków formalnych, które uniemożliwiają nadanie jej prawidłowego biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 126<sup>1</sup> § 1 k.p.c., w każdym piśmie należy podać wartość przedmiotu sporu lub zaskarżenia, gdy od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu, wysokość opłaty lub dopuszczalność środka odwoławczego. Z mocy art. 368 § 2 k.p.c., wnoszący apelację ma obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia przy odpowiednim zastosowaniu art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c.

Sprawa o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego jest sprawą o prawo majątkowe, gdyż żądanie w niej zmierza do realizacji prawa mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe ubezpieczonego; ma wartość możliwą do oznaczenia w pieniądzu (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 1961 r., 2 CR 909/59, OSPiKA 1962 nr 1, poz. 8). Tę wartość ustawodawca pomija jako wartość sporu w sprawach mających za przedmiot objęcie obowiązkiem ubezpieczenia, lecz tylko przy określeniu dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej; w art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie drugie k.p.c. postanawia, że skarga w tych sprawach jest zawsze dopuszczalna, bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (*scil.* nie wymaga, by była to wartość przekraczająca 10.000 zł).

Przyjmuje się jednak, że art. 373 k.p.c. należy odczytywać łącznie z art. 130 k.p.c., co powoduje, że odrzucenie apelacji z powodu niezuzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie dotyczy tylko takich przypadków, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009 r., II UZ 43/09, niepubl.). Analogicznie na sprawę zapatruje się Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04 (OSNP 2005 nr 11 poz. 165), z dnia 7 lipca 2005 r., II UZ 7/05 (OSNP

2005 nr 24, poz. 396). W konsekwencji przyjmuje się, że nieoznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji, która może uzyskać prawidłowy bieg bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, nie stanowi wady uzasadniającej jej odrzucenie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 396 oraz postanowienia z dnia 26 stycznia 1999 r., I PKN 676/98, OSNAPiUS 2000 nr 6, poz. 232, z dnia 12 stycznia 1998 r., I PKN 471/97, OSNAPiUS 1998 nr 24, poz. 711, z dnia 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 165 oraz z dnia 28 stycznia 2005 r., III UZ 29/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 165).

Taki pogląd prawny wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 24 września 2015 r. w sprawach II UZ 18/15, II UZ 20/15 i 21/15 (niepubl.) oraz z dnia 21 października 2015 r. w sprawach II UZ 24/15 i 26/15 (niepubl.), w których rozpoznał zażalenia skarżącej P. Spółki z o.o. Uwzględniając to, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie, jak w sentencji (art. 394<sup>1</sup> § 3 w związku z art. 398<sup>15</sup> § 1 k.p.c.), a orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawił Sądowi drugiej instancji w orzeczeniu kończącym sprawę (art. 108 § 2 w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c.).

kc